

szentlelek.catholic.ro

Ajándék

A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA

SZATMÁRNÉMETI, 2007. HÚSVÉT

HÚSVÉTI ÜZENET!

Újra együtt éltük át Húsvét Szent Három napját itt templomunkban. Kérdések és válaszok sorozata ez az egyetlen, három napot átívelő ünnep! Kérdés és válasz!

Csütörtökön, az utolsó vacsora termében Jézus nem elégedett meg a szavakkal. Megmosta tanítványai lábát, ezzel példát mutatva nekünk, hogy mi is így tegyünk: szolgáló szeretettel viseltessünk egymás iránt.

Nagypénteken a keresztről ránk tekintő Úr azt kérdezte: Tudod-e mit vállaltam érted? Bűneid miatt törtek össze! Megigazultá tettelek, megtisztítottalak!

Majd a húsvéti vigília kérdése: tudod-e milyen méltóságra hívtok Téged az Úr?! A választ is a kérdező, a Húsvét ünnepe adja meg. Húsvét első tapasztalata az üres sír. Húsvét válasza nem érvek és bizonyítékok kusza szövevénye, hanem tapasztalat. Ami volt, a pusztulás, maradék nélkül eltűnt, a sír üres. Csak a kendők emlékeztetnek a holttestre, amelyik itt nyugodott. Gondosan össze vannak hajtogatva. Mert az új élet, a feltámadás nyugodt újjáteremtés. Húsvét üzenete az üres sír! Jézus nem egy gondosan teleírt jegyzetfüzetet hagyott hátra. Nincs ütemterv, nincsenek előre leosztott szerepek, megtervezett feladatsorok. Jézus az üres sír látványának az örömét hagyta. Ennyit és nem többet! Mária Magdolna ennek az örömnak a követőit, a két angyalt látta meg a sírban. Éppen ez az első üzenete Húsvét örömhírének: léteznek tanúk, léteznek követek, tanúi a jó hírnek. S innen már egyenes a következtetés: tanúvá kell lennem!

Tanúvá válni azt jelenti, hogy útra kelünk. Amint Mária kora reggel útra kelt a sírhoz, amikor még sötét volt. Lehet, hogy csendben akart gyászolni, lehet, hogy a többi asszonnyal együtt a balsamozás végtisztességét akarta megadni. De mivel útra kelt, ő lehetett az üres sír első tanúja. Ő lehetett, aki először tapasztalta, hogy Jézus halálával nincs vége történetének, jóllehet még

nem tudja, hogy „hová tették!” Mária tanúvá válása gyásszal, fájdalommal kezdődik, sírdogál az úton. Mivel pedig nem nyugszik bele, hogy eltűnt az Úr teste, mivel kitartóan keres, mivel nincs lezárt és kész válasza, meg tudja szólítani őt az Úr! Elég csak nevét kimondani: Mária, máris tudta, hogy a Mester az.

A Mester pedig azonnal a tanítványokhoz küldi. A tapasztalathoz mindig küldetés is társul. Mária a jó hír küldötte lesz, ő kelthet életre másokat az üzenettel. Ezt a jó hírt a ma emberének is meg kell hallania, újra meg kell fogalmaznia. Ma én válok a jó hír küldöttévé, én kelthetek másokat életre az

üzenettel: a sír üres, az Úr feltámadt!

Látta és hitt. Tanúvá vált János és Péter is. „Látta és hitt” tudósít az evangélium. Látták az üres sírt és hittek! Abban a pillanatban a félelem és kétség oszlott szét bennük. Az élményt nem tudták szavakba foglalni, még nem jutottak el oda, hogy beszélni tudjanak róla. Életre kelt szívükben a remény. Tanúivá lesznek a feltámadásnak. „Mi tanúi vagyunk mindannak ami történt!” Tudják, hogy ezután már nincs a rossznak hatalma, csak szabadság és szeretet létezik.

Ebben a Húsvétban, bár egészen különböző módon, az örömhír tanúivá lettünk. Küldetésünk ugyanabból a tapasztalatból források: a sír üres, a Megfeszített él. Mindannyian megtapasztaltuk, hogy Isten erőtlensége csak látszat, valójában a szeretet erejéről van szó és ez erősebb mint a halál. Tudnod kell, hogy milyen méltóságra hívtok meg az Úr! Lehet, hogy mindannyiunk szívében elhalt valami a múlt hűtlenségei miatt. Most azonban élettel telik meg. S ne feledd, csendes tettekkel, jó szóval, de valóságosan hírnökei és munkásai lehetünk a földkerekséget betöltő jó hírnek, Krisztus feltámadt, valóban feltámadt!

2007 Húsvétján - Meriás Tibor, plébános

Egy törvénytudó egyszer megkérdezte Jézust: „Mit tegyek, hogy eljussak az örök életre?” Jézus így válaszolt: „Mi van megírva a törvényben? Szeresd Uradat Istenedet... és felebarátodat, mint magadat.” Kit tekintsek felebarátomnak? Jézus egy példázattal válaszolt.

Egy ember ment Jeruzsálemből Jerikóba. Az úton rablók kezébe került, akik kifosztották, véresre verték és félholtan otthagyták. Többen elmentek mellette, észrevették, de továbbmentek. Végül egy

szamáriai is arra ment. Meglátta és nagyon megsajnálta. Odament hozzá, és sebeit bekötözte, feltette teherhordozó állatára és elvitte egy fogadóba. Pénzt adott a fogadónak és megkérte, viselje gondját, amíg visszatér és ha még többet költene, visszatérve megfizeti. Ki volt az igazi felebarátja ennek a kifosztott, összevert embernek? „Aki segített rajta, aki irgalmas volt hozzá.”

Ma is vannak átvitt értelemben, ilyen kifosztott, összevert emberek. Az egyedül maradt, tehetetlen öregek, vagy az elhagyott gyermekek. Istennek legyen hála, ma már vannak segélyszervezetek, szentségi csoportok, akik segítséget nyújtanak. Sőt vannak önként vállalkozó jólelkek, akik nem sajnálnak sem időt, sem energiát, ha segítséget nyújthatnak a rászorulóknak. Egyedül maradt öreg betegeket ápolnak, elintézik ügyes-bajos dolgaikat, vannak ma is "Irgalmas Szamariánusok".

Egy hűvös, szeles péntek délután misére jöttem. A parkban senki nem volt, mint máskor. Egy asszony ült egyedül a templom bejáratához legközelebb levő lócán. Nagyon szomorú volt. Amíg a lépcsőig értem azon gondolkodtam, visszatérek és megkérdezem, miért ül itt ebben a csúnya időben, esetleg vár valakit? Amint megfordultam, látom már megelőzött valaki. Szombat reggel megkérdeztem ezt a segítőkész asszonyt: „Ki volt az a szegény, szomorú asszony?” Elmondta, hogy a lánya kitétte az utcára abból a lakásból, amit az anya vett. Ő viszont felhívta az illetékeseket és azok kíséretében hazavitte az anyát. Ez a **megkérdezte és segített** segítőkész

asszony Pap Mónika, aki egy alapítvány önkéntes tagja. Mindig jelen van, ahol segíteni kell. A parkban ülő asszony előtt többen elmentünk, anélkül, hogy megkérdeztük volna, mi a baj? Mónika viszont megállt, megkérdezte és segített. Újságokban is olvastam róla, ahol sok öreg köszöni a segítségét. Anyagi áldozatokra is képes, ha ezzel örömet tud szerezni.

Hála Istennek, rajta kívül még vannak önkéntesek, akik nem sajnálnak sem időt, sem energiát, ha segítséget nyújthatnak a rászorulóknak. Sokan látogatnak és ápolnak tehetetlen betegeket, látássérülteket névtelen jó lelkek. Egyik társunk is, aki a Mária Légió tagja egy nyomorék és nagyon elhagyott, gondoskodásra szoruló embernek néha megmossa a fejét, levágja a haját, ezt

kívüle talán senki nem tenné meg. Az elmúlt hetekben a Déva-i gyermekeknek gyűjtött, pedig neki is van otthon egy majdnem tehetetlen édesapja.

A szentségi csoportok sem télenkednek. Minden csoportnak a maga területén van alkalma és lehetősége a segítségnyújtásra.

Itt kell megemlékeznünk és köszönetet mondanunk Tibor atyának, aki pár évvel ezelőtt külföldön jártában látta, hogy lehet megszervezni egy segélyakciót, hogy az idős emberek,

akik ehhez a **köszönetet mondunk**

templomhoz tartoznak és idejárnak, Karácsonykor és Húsvétkor ajándécsomagot kapjanak. Adventben egy közös reggelire és egy közös ebédre, Húsvét előtt egy közös ebédre hívja az Atya a híveket. Úgy a reggelik, mint az ebédek, mindig nagyon jó ízűek. Köszönet azoknak, akik a hozzávalókról gondoskodnak és akik elkészítik. Akik résztvesznek ezeken a reggeliken és ebédeken, segítenek azzal az adománnyal, amit a dobozba tesznek. Ez nem fedezi azt az összeget, amibe a 80 csomag tartalma kerül. A hiányzó összeg tovább is az Atya

gondja. A csomag tartalma mindig nagyon gazdag, amit mindenkinek hazaszállítanak.

Nem mindnyájan rendelkezünk megosztható anyagi javakkal, nem mindnyájan vagyunk képesek nagy jócselekedetekre, de van egy dolog, amire valamennyien kivétel nélkül képesek vagyunk, tudunk szeretni, és ezáltal másokat is szeretetre gyűjtani. Nem mondhatjuk azt, hogy nem vagyunk felelősek a mások bajáért, hogy ez csupán a szociális intézmények feladata volna.

Abogyan az idősekkel bánok, olyan jövő vár rám is.

Nekünk keresztényeknek a Húsvét arról szól, hogy Krisztusnak valamennyünkért meg kellett halni, mert mindegyikünknek szüksége van a bűnbocsánatra. Azt hittük, a tudomány megszabadít az ellenségeskedéstől, az öldökléstől, de atombombát gyártott. Azt hittük, a társadalmi egyenlőség minden népet testvérré tesz, de ebben is tévedtünk. Egyedül Jézus képes lebontani a korlátokat. Tőle tudjuk, hogy Isten nem személyválogató. Jézus Krisztus a kereszten kitért karjaival átölelte az egész világot. Bennünket is arra kötelez, írtsunk ki szívünkől minden megkülönböztetést és előítéletet egymással szemben. Csak így lehetünk testvérei Krisztusnak és igazi felebarátai egymásnak.

Krisztus feltámadott!

Áldott, boldog Húsvéti Ünnepeket kívánok mindenkinek!

Jurka Margit

V A N M E G O L D Á S

Kedves Testvérem, észrevetted-e, hogy a XX. század végére az embert megfosztotta személyiségétől az elektronika korának lüktető élete, s olyanná lett mint egy parányi gépezet. E gépnek viszont továbbra is dobog a szíve, gondolkodik, és halhatatlan lelke

és a gyűlölet mocsarába.

Ha megkérded magadtól, hogy hogyan tovább, a válasz az: ismerd el, hogy menekülsz. Habár senki sem ismeri be kudarcát, mégis az az egyetlen üzenet, amit Isten küld a bűnös embernek: “Térj vissza az Úrhoz, alázd meg magad a Mester előtt”; ismerd be hibáidat, kérj bocsánatot Jézus Krisztustól. Mondd el neki fájdalmadat, szenvedésedet és meglásd ő nem utasít vissza, hanem párbeszédbe kezd veled.

A világ csak akkor fog megjavulni, ha az emberek átformálódnak Isten kegyelme által. Az emberiség, sajnos, a végzete felé halad, amelyet a Szentírás már régen megjövendölt.

Ez a generáció ki van szolgáltatva a gépeknek. Szíve üres, kiéhezett, kiszáradt. Evangéliumi képek szerint: kenyérre lenne szüksége, az élet kenyérére, de a technika követ ad neki. Halat szeretne, de a filozófia skorpiót ad neki (Lk. 11,11-12). Az egyház számára képmutató és formalista, a család már nem jelent számára menedéket. Sajnos már nem látja értelmét a létnek és a semmi előtt szédelegve beleveti magát a “dühöngők” közé.

Azért nem kell elfelejteni, hogy mi idősebbek is felelősek vagyunk ezért az állapotért. Miért nem ismeri az Urat ez a háború utáni nemzedék? Valószínűleg azért, mert elődei nem tudták meggyőzni, sem megtanítani, habár ők láttak nagy dolgokat amelyeket Isten cselekedett.

Meg kell találni a szívét ennek a generációnak, szeretni kell őket, megérteni, segíteni és vezetni. Ez a fiatalság értelmileg gazdag, de lelkileg szegény. Időt kell fordítani rájuk, szeretni őket és beszélni velük. Milyen mértékben fedezik fel ők Krisztust a mi életünkben, magatartásunkban, társadalmi kapcsolatainkban? Ahogyan mi példát mutatunk nekik.

Ha az ördög megragadta a fiatalság egy részét, miért ne ragadhatná meg őket Jézus Krisztus?

Ez a válságos helyzet mindannyiunkat érint. Térjünk vissza a Bibliához és ahhoz, aki azt kijelenti nekünk: Jézus Krisztushoz. Ő békességet fog adni a szívünkbe, melyet átadhatunk szeretettel a sebzett emberiségnek.

Tedd meg ma Te is ezt az első lépést az örökkévalóság felé vezető útra és akkor meglátod, hogy Neked is boldog Húsvéti Ünneped lesz.

Márkász Livia

szenved.

Azért szenved, mert rengeteg megoldatlan problémával áll szemben. Nem akarja elhinni, hogy mindegyikre a sok gondra és bajra létezik megoldás, segítség, egy olyan valaki által csak bizni kell és mindenben megsegít.

Tehát mi is a problémád?

- elvetett a társadalom? - magadra vagy hagyatva? - félsz a jövőtől? - gyötör a halálfélelem? - biztosítva vagy minden ellen és semmiben sem vagy biztos? - igazi béke után vágyódsz? - tartós boldogságot keresel? - mindent és mindenkit meguntál? - menekülsz valaki vagy valami elől?

Hát igen, rengeteg megoldatlan kérdés, de képzeld, minden megoldható, csak egyedül tőled függ, hogy akarod-e igazán a megoldást. Mert ha igen, akkor még ma kezdjél párbeszédet Istennel. Mert ne gondold, hogy Isten nem érdeklődik irántad. Hidd el, törődik veled! Annyira “szívügye” vagy, hogy a legrágábbat adta oda érted, a tulajdon Fiát, Jézus Krisztust, hogy biztosítsa számodra az örök életet.

Ahhoz, hogy elnyerd az örök életet, kezdjél el imádkozni, hogy megerősítsd hitedet Jézus Krisztusban, Isten Fiában.

Korunk egyik legnagyobb baja a menekülés. Állandóan halljuk a rossz híreket, hogy: anyák, apák elköltöznek és otthagyják családjukat, munkahelyüket, fiatalok kivonják magukat minden felelősség alól, hogy túlzott mértékű szabadság rabszolgáivá váljanak. Ezek a menekülő emberek az élet áldozatainak érzik magukat és ezért csak a rombolásra és a bosszúállásra gondolnak.

De a menekülés sohasem megoldás. Csupán azt jelzi, hogy a teremtmény elfordult a Teremtőtől és a lázadás, a bosszú és a bűn útját választotta.

Az ember egyre jobban belesüllyedt az erkölcstelenség

Az erdőben

- Miért vonulsz el az erdőbe minden nap?
- Imádkozni.
- De hiszen Isten mindenhol jelen van, nem?

- Igen - igen. Isten mindenhol jelen van!
- És Isten ugyanaz mindenhol?
- Igen, Isten mindenhol ugyanaz.
- Akkor miért mész az erdőbe

imádkozni?
- Mert az erdőben én nem vagyok ugyanaz.

Bruno Ferrero

Gyerekszív - gyerekszáj

23 gyermek készül az elsőáldozásra. A legutóbbi hittanórán az atya és a gyermekek közötti beszélgetés során több kérdés is felmerült: Vártad-e a gyónást? Mit éreztél a gyónás után?, Várod-e az első áldozást? Miért? Ki segített a gyónásra felkészülni?

Örömmel adjuk közre a gyermekek válaszait:

Gindele Evelin:

- Jó volt, mert könnyebbnek éreztem magam.
- Várom, hogy Jézust a szívembe fogadjam és sokszor áldozhassak.
- Egyedül készültem, de egy kicsit segített anyja is.

Bodonyi Beatrix:

- Jó volt. Egészen könnyűnek éreztem magam.
- Nagyon várom, mert Jézust fogadom a szívembe.
- Egyedül, de egy kicsit anyja is segített.

Schmuczer Erőbárd:

- Egy picit izgultam, de jó volt, mert megkönnyebbültem, mintha a kezemet mostam volna meg.

- Várom, mert most még csak áldást kaphatok, ezután pedig áldozhatok. És aztán a rokonokkal együtt lehetünk.

- Együtt készültünk itt a templomban. Aztán segítettek a szülők és nagyi is.

Medgyesi Balázs:

- Előtte egy picit izgatott voltam, aztán pedig örültem. Azért, hogy már nem sokára áldozni is fogok.

- Várom, mert olyan leszek mint anyukám. Szeretnék gyakran áldozni.

- Egy picit anyukám segített készülni.

Léber Evelin:

- Egy picit izgultam, de utána jó volt. Úgy éreztem, hogy olyan a szívem, mint amikor otthon takarítok a szobámban.

- Igen várom, de nem nagyon tudom elmondani. Várom, hogy milyen lesz Jézussal találkozni.

- Itt készültünk, otthon pedig egyedül, de egy kicsit segített apukám is.

Schwarzköpf Gertrúd:

- Izgultam előtte, de utána olyan jó volt, hogy elmondhattam a bűneimet.

- Igen, nagyon várom, de nem nagyon tudom elmondani. Várom, hogy milyen lesz Jézussal találkozni.

- Itt készültem fel a templomban, aztán otthon egyedül. De egy kicsit segített anyukám is.

Hutzel Alexandra:

- Jó volt, hogy feloldozást kaptam. De egy kicsit izgultam előtte. Utána pedig örültem.

- Várom, mert eddig csak áldást kaptam a misén, most pedig Jézussal találkozom.

- Egyedül készültem, de egy kicsit anyuka is segített. Szüleimmel néhányszor beszéltem az első áldozásról.

Görösi Henrietta:

- Előtte egy picit izgultam, de utána nem. Kellemes érzés volt. Megkönnyebbültem.

- Nagyon várom, mert most először fogok áldozni. És várom a rokonaimat is. Sokan leszünk.

- Egyedül, de egy kicsit anyja is segített.

Bánóczi Henrietta:

- Várom. Anyával szoktam erről beszélni, igaz nem sokszor.

- Egyedül, de anyja is fog segíteni.

Bertics Charlie:

- Jó volt. Megkönnyebbültem, bár előtte egy picit izgultam.

- Várom. Nagyobb leszek, s már nem csak áldást kapok. Szeretnék gyakran áldozni.

- Anya segített egy kicsit. Egyedül készültem.

Zsoldos Alexandra:

- Jó volt. Csak előtte izgultam, bent már nem. És már várom, hogy megint gyónhassak.

- Igen, úgy érzem, hogy nagyobb leszek. Szeretnék gyakran áldozni.

FELKÉSZÜLŐBEN AZ ELSŐÁLDOZÁSRA

- Anya is segített. De csak egy kicsit.

Nagy Renáta:

- Vártam, habár előtte egy kicsit lámpalázás voltam, és várom a következő gyónást.

- Várom, hogy Jézussal találkozhassam. Szeretnék gyakran áldozni.

- Itt a templomban készültem fel a gyónásra, és édesanyám és édesapám is segítettek felkészülni.

Nevezi Petra:

- Itt a templomban készülök fel, és egy kicsit izgulok.

- Édesapám segít a gyónásban.

Pfeiffer Petra:

- Előtte féltem egy kicsit, de utólag örülök, hogy megszabadultam a bűnöktől. Szeretnék gyakran gyónni.

- Eddig csak áldást kaptam. S majd jó lesz, hogy Jézussal találkozom.

- Egyedül készült meg itt a templomban.

Maskulik Dávid:

- Jó érzés volt, mert megszabadultam a bűneimtől és nyugodtabb is voltam. Felszabadító érzés volt.

- Igen. Jézussal találkozom. Szeretnék gyakrabban áldozni, csak a templom egy kicsit messze van.

- Egyedül. Úgy éreztem, hogy egyedül is fel tudok készülni.

Mares Eszter:

- A gyónástól egy picit izgultam, de azért nagyon vártam. A gyónás után nagyon boldog voltam.

- Már nagyon várom az elsőáldozást, hogy magamhoz vehessem Jézust. És az jó érzés. Látom, hogy apa és anyja is milyen boldogok amikor áldoznak.

- Egyedül készültem, de előtte sokat beszéltem apával és anyával a gyónásról.

Vitéz Márk:

- Kicsit izgultam, de azért könnyű volt nekem, és boldog voltam utána.

- Igen, de nem tudom elmondani, hogy miért. Biztos úgy lesz, mint a gyónással.

- Dédi mama segített felkészülni a gyónásra.

Erlí Ingrid:

- Jól éreztem magam, és a gyónás alatt is tetszett minden. Nagyon örültem.

- Igen, most még Larisszával, a nővéremmel, együtt fogok áldozni.

- Nagyrészt egyedül készültem fel a gyónásra, de segített Larissza, édesanyám és édesapám is.

Mezei Beáta Tünde:

- A gyónás jó volt, de előtte egy picit izgultam. Tisztulást éreztem.

- Igen, Jézussal találkozom és ez jó.

- Egyedül készültem fel a gyónásra. Édesanyám egy picit segített.

Molnár Zsannett:

- A gyónás jó volt, és csak picit izgultam előtte.

- A gyónásra édesanyámmal és a pap bácsival készültem fel.

- Várom az áldozást, de nem tudom elmondani, hogy miért.

Tamuczán Brigitta:

- Én még nem gyóntam, de már várom, hogy tiszta legyen a lelkem.

- Most már én is gyónhatok és áldozhatok.

- A nagyszüleim és a szüleim segítenek felkészülni a gyónásra.

Seminiuc Stephani:

- Egy picit én is izgultam a gyónás előtt. Aztán olyan jó érzés volt kijönni a gyóntatószékből.

- Már várom nagyon az elsőáldozást és a fehér ruhának is nagyon örülök.

- Egyedül készültem és egy kicsit még anyukám is segített.

Szőke Róbert:

- Vártam a gyónást és nem is féltem. Jó volt elmondani a bűneimet.

- Már várom nagyon az elsőáldozást. Szeretnék gyakran áldozni.

- Egyedül készültem, de anyukám is segített egy picit.

Olyan nagy öröm az, amikor ölbe veszed az alig döngicsélő gyermekedet és beállsz az áldozók sorába. Magadhoz veszed az Úr testét, majd a kicsi is áldást kap. Eltelik egy kis idő és a kisember már saját két kicsi lábán lépdel melletted a padok közötti folyosón,

majd megismétlődik az előbb már megrajzolt jelenet. Lassan megszokja, hogy ha mi megyünk áldozni, akkor ő jön velünk áldást kérni. Aztán észrevette, hogy van olyan szentmise, amikor számunkra nincs áldozás és nincs áldás. Rögtön következett a kérdés, hogy miért? Rövid kérdés, és meg kell találni az egyszerű, érthető és egyenes választ: azért mert vétkeztem, nem tiszta a szívem, és nem befogadó. Nézett nagy szemekkel rám a gyermek, majd eljutottuk arra a pontra is, hogy van megoldás: a bűnös ember bűnbánatot tart, kéri Istentől a pap által a bűnök alóli feloldozást. Ha pedig te bátor vagy és gyermekként tiszta szívű - mondtam én neki - akkor nélkülem is elmész áldást kérni, sőt a kistestvéredet is kézenfogod és együtt teszitek ezt meg.

Nem egyszerű, de szükséges dolog „beavatni” a kisgyermeket, felnyitni a szemét és elmondani azt, hogy én az apja, rengeteg dolgot nem teszek helyesen, tévedek, hibázok, megbántok másokat. Nagyszerű dolog,

hogy keresztényként van egy viszonyítási alap, amely a Tízparancsolat, melynek a különböző élethelyzetekben való alkalmazását, helyes értelmezését, felnőtt emberként jó dolog átbeszélni egy gyónás alkalmával a gyónatóaatyával, akivel gyakorlatilag mindketten, bűnös és szeretett gyermekei vagyunk az Istennek! Az időnkénti szembenézés alázatra tanít, és a tisztulás helyes módja Isten elé járulni és kérni a bűnbánat szentsége általi lelki megerősödést. Együtt, ugyanazon a délutánon megtenni ezt, az első szentáldozásra készülő gyermekünkkel pedig csöndes és emlékezetes családi momentumként marad meg számunkra. Újabb beszélgetésre kerítettünk alkalmat azon az estén, megmagyarázva azt, hogy ha valaki már túl van az első áldozáson, akkor már nagyot lépett előre. Gyermekként vagy áldozik vagy nem, de csupán áldást kérni már nem való, hiszen vagy tiszta valakinek a szíve, vagy nem, a lelkiismeretet pedig ébren tartani és nem altatni nagy feladatot.

Már nem foghatjuk mindig a kezüket, hogy áldást kérjünk számukra. De a szívünkben ezt folyamatosan megtesszük és kérjük magunk számára azt, hogy újra és újra tudjuk szülni a szeretetet irántuk. Reméljük hogy a gyermekeink is ezt a szívükkel megérik, életükben ezt megtapasztalják, alkalomadtán pedig képesek lesznek ezt nekünk is továbbadni.

Mares Sándor

Az év napjainak talán néha monotonnak tűnő folyását meg-megszakítja egy-egy jelesebb ünnepnap. Ilyenkor mindenki a maga által választott mértékben kilép megszokott életritmusából és ünnepibb hangulatba próbál átlendülni kisebb-nagyobb sikerrel.

A Húsvét az ember számára egy nagyon fontos ünnepi időszak, melynek mély mondanivalóját, üzenetét oly szépen kifejezik az ekkor tartandó egyházi szertartások, és amelynek felemelő hangulatát megfűszerezik az ismert népszokások. A Húsvét nem az egyén ünnepe, hanem a közösségé, mert a világba kell kiáltanunk azt, hogy Krisztus feltámadt!

Így született az ötlet, hogy a már hagyományosnak mondható karácsonyi előadások mellett, az idén Húsvétkor is készüljünk valamivel mi, plébániai fiatalok. Úgy gondoltuk, hogy a már általunk előkészített és Temesváron előadott „modern” Passióval készülénk. Először úgy tűnt, hogy talán nem lehet megvalósítani, mert a távolság nagy úr, és mivel néhányan Temesváron tanulunk, a

AJÁNDÉK TŐLÜNK, FIATALOKTÓL

próbákat nehezen lehetne összehozni, de legyűrve ezen akadályokat mégis hozzáálltunk a munkának.

Ízelítőként néhány szó magáról az előadásról is. A Jézus Krisztus Szupersztár című világhírű musical dalaiból válogattunk ki néhányat, amelyeket előadva szeretnénk Jézus szenvedéstörténetét végigjárni egészen a feltámadás pillanatáig. A dalokat az evangéliumból kiragadott szövegek kötik össze. Mivel az eredeti musical csak kizárólagosan a szenvedéstörténetet dolgozza fel, ezért külön feladat volt számunkra a feltámadás pillanatát is beépíteni. Természetesen nem csak a dalok csendülnek majd fel, hanem az események el is lesznek játszva.

A húsvéthétfői mise keretén belül kerül előadásra az általunk előkészített misztériumjáték, és remélhetőleg ezáltal felemelőbbé tehetjük az ünnepet, és talán mi is hozzájárulhatunk valamelyest Húsvét titkának átéléséhez.

Szeretnénk ha ez egy ajándék lenne tőlünk, fiataloktól, a plébániai közösség számára!

Zsombori Norbert

MESÉL A SZERKESZTŐ...

Netán azt szeretnénk, hogy az Ajándék szépen elhaljon, mint egy régmúlt szerelmi vallomás, mint lassan elhidegülő baráti szavak, csillogását vesztett tekintet? Biztatnálak titeket, akik éreztek magatokban egy kevés hajlamot a közlésre, az írásra, hogy különösebb felkérés nélkül tegyétek meg. Ugyanakkor nekem is jólesik a biztatás, hát akkor én is azt mondom nektek, Hogy HAJRÁ!!! Végül is mi ennek az értelme, miért jó ezt megtenni? Legalább három része van ennek a kérdéskörnek, ezért kitérek a MIT? MIÉRT? HOGYAN? kérdésekre, arra kérve titeket, hogy gondolkodjatok el a válaszokon. Segíthetnek ezek abban, hogy tisztábban látva, a motiváció nőjön az AJÁNDÉK irányában. Ha meg csökken/netán nincs arra elkötelezettségetek, hogy ebbe a munkába bekapcsolódjatok, akkor is nagy a nyereség, hiszen nem várunk el olyasmit egymástól amit nem felajánlható szabadon és szeretettel, illetve Isten, vagy még nagyobb kitartást, "csakazértist" kér tőlünk, vagy egyszerűen más irányba akarja erőnköt irányítani.

MIT írunk és olvasunk?

Az AJÁNDÉK, amint a fejléce is mutatja, a Szentlélek plébánia közösségi lapja. Néhány év alatt, mióta az újságunkat szerkesztem és időnként írok, tisztáztam magamban, hogy számomra mi a fejléc üzenete.

Újságunk a közösségi szellemi-lelki életünk egy újabb hajtása, a szolgáló szeretet újabb megnyilvánulása. Ugyanaz más formában, mint a tiszta és gondozott templom, a templomunkat körülvevő kert, a kórus által elénekelt Passió, a csapat által összeállított előadás. Tehát közösség által végzett munka eredménye, bizonyos szempontok szerint mérhető, elbírálnak, értékelhető. Egyszerűen kifejezve, lehet ezt nagy szívvel csinálni, de attól, hogy "keresztény", lehet csapnivalóan rossz vagy egyszerűen jó. Miért és hogyan közösségi lap? Azért, mert:

- néhányan ebben aktív részt vállalunk kisebb-nagyobb mértékben, hangsúlyosan teret adva közösségünk tagjainak a megjelenésre
- elsősorban a közösség tagjai számára íródik
- a közösség életéből táplálkozik - ez azt jelenti, hogy visszatükröz eseményeket a közösség életéből, illetve a közösség tagjainak figyelme élteti
- a közösségi tudatot erősíti - hogy fontosak vagyunk egymás számára

MIÉRT "kell", miért "értelmes" ezt csinálni?

Az Isten az Egyház által azt kéri tőlünk, hogy az Evangéliumot, az Örömhírt, minden eszközt felhasználva hirdessük.

A sátán pedig azt, hogy húzódjunk meg, hallgassunk, zárkozzunk be és magunkba. Szembetűnő a különbség. Mária megmutatta nekünk, hogyan kell együtt növekedni Jézussal a Karácsony öröméből a Golgota szenvedésén keresztül az örök boldogságig. Lelki életünk vívódásait, tapasztalatainkat megosztva erősítsük egymásban a helyes szeretet pilléreit, bízva abban, hogy Isten majd ilyen-olyan úton-módon eljuttat néhány mondatot, fontos üzenetet azokhoz, akiknek erre szükségük van. Azért érdemes ebben dolgozni, mert:

- a szellemi munka fontos, frissen és mozgásban tartja elménket. Értem ezen azt, hogy akár ír valaki, akár hajlandó az olvasás kalandját felvállalni saját magának tesz jót.

- a hit terén való képzés nem elhanyagolandó. Felnőtt, cselekvő módon hinni folyamatos belső figyelmet igényel, szükséges ehhez külső szempontokat, segítséget, "löketeket / impulzusokat" kapni.

- magyarul gondolkodni és írni nehéz. Fogymozgásunknak, nyelvi gyengülésünknek ellen lehet állni ezzel (is).

HOGYAN cselekedjünk?

Tegyük a jót, jól.

Minőségi, ügyes, használható információt (is) közlő közösségi lapot gondolok én jónak, amely közösségünk életét megpezsdíti, minőségibbé teszi, alkalomadtán megtermékenyíti. Jólessen hát az Ajándékot kézbevenni a megjelenés vasárnap délutánján, öröm és kellemes izgalom kísérje ezeket a pillanatokat! Büszkeség legyen számunkra esetleg egy munkatársunknak megmutatni, felhívni rá a figyelmet a plébánia honlapján! Sokat kell ezen gondolkodni, vajúdni és dolgozni. Fiatal felnőttek, középkorúak, tiszteletreméltó-korúak arcai, nevető tekintetek, összeráncolt homlokok sejlének fel bennem. Hozzájuk pedig nem a nosztalgiazás, a negédes emlékezés, hanem a cselekvő jelen és a reményteljes jövő képsorai kapcsolódnak. A mi mesénk szóljon így: volt egyszer, hol nem volt, sőt ma is van..., boldogan éltek és meghaltak, majd jöttek újak innen a szomszédból, meg az Óperenciás-tengeren túlról..., írtak, alkottak, kapáltak, játszottak, imádkoztak, énekeltek, sírtak és nevettek. Szébb lett a világ sírásuktól is, nevetésüktől is, a mesének nincs és nem lesz vége...

Mares Sándor

Akiken átragyog az Isten

SIENAI SZENT KATALIN

Szűz, egyháztanító

(Siena, 1347. március 25. -
- Róma, 1380. április 29.)

Ó, Boldogságos és Szentséges Szűz, aki az összes asszonyok között elsőnek szentelted magad Istennek azzal, hogy örök szüzességet fogadtál neki, és Ő annyira kedvelt téged, hogy Fiának Anyjává tett; határtalan jószágodhoz folyamodom, és kérve kérek, ne érdemeimet nézd, és ne gyöngeségemre tekints, hanem légy hozzám annyi kegyelemmel, hogy jegyesemül adod nekem Őt, kire szívem-lelkem minden erejével vágyakozom, a te szentséges Fiadat, a mi egyetlen Urunkat, Jézus Krisztust. És én megígérem Neki és Neked, hogy soha más jegyest nem engedek magam közelébe, hanem szüzességemet a magam gyöngeségében sértetlenül megőrzöm neki mindörökké!”

(Sienai Szent Katalin imája)

Egy kelmefestő házaspár huszonötödik gyermekeként jött a világra. Tizenkét éves korában házasságra akarták bírni, de gyermekkori látomásának hatására ellenállt. Alázatból nem akart kolostorba lépni, és nem is lett soha apáca. 1363-ban csatlakozott Domonkos harmadrendjéhez, a “mantellátákhoz”. Katalin ekkor visszavonult házuk egy pinczeszerű zugába, amit a cellájának nevezett. Csak a templomba ment ki, a gyóntatóján kívül senkivel sem beszélt; egyébként a cellájában vezekelt, imádkozott, böjtölt és virrasztott. Ágya nem volt, a feje alatt egy kő volt a párna. Elhagyta a húst, aztán fokozatosan a többi eledeleket is, s csak kenyeret és zöldségfélét evett; élete végén pedig csak az Eucharisziából élt, semmi más nem táplálta. Lassanként híre kelt, hogy rendkívül jó tanácsadó, Isten dolgairól többet tud, mint a tudósok, és csodatevő ereje van. 1375. április 1-én testén megjelentek Krisztus stigmái. (Katalin kérésére láthatatlanok maradtak). Ebben az évben írta első levelét Avignonba XI. Gergely pápának, majd három hónapot töltött Avignonban a pápával tárgyalva és levelezve. Sok biztatása és imádsága végre eredményt hozott: a pápa szinte megszökött Avignonból. (Ezzel véget vetett a pápaság “avignoni fogáságának”). Ezután kezdte diktálni -- legtöbbször misztikus elragadtatásban -- az isteni gondviselésről szóló könyvét, a Dialógust. Azért diktált, mert ő maga sokáig (amíg az írás és olvasás képességét misztikus módon meg nem kapta az Úrtól) nem tudott sem írni, sem olvasni. Állandóan több „titkár” és „titkárnő” volt mellette, kiknek leveleit diktálta -- gyakran egyszerre többet is -- a legkülönbözőbb címzettek részére: világiaknak és szerzeteseknek, királyoknak és a pápának, katonáknak és kereskedőknek... Leveli és a Dialógus lenyűgözik az olvasót, aki elfogulatlanul fogadja tanítását. Aki nem tudja, hogy ki az írója e könyveknek, inkább az egyháztanítók közül gyanakszik valakire, mint egy „műveletlen” sienai polgárlányra. Csakhogy ez a leány annak a Krisztusnak lett a menyasszonya, aki a gyengékben mutatja meg a maga isteni erejét és bölcsességét. XI Gergely utóda, VI. Orbán lett, aki reformot szeretett volna, s a szükségnek megfelelően elsőként a klérust akarta megújítani, de szigorát nem viselték el. Legszűkebb környezete is ellenállást tanúsított, amelynek a vége az lett, hogy a francia bíborosok elhagyták Rómát, és Fondi várában ellenpápát választottak Genfi Róbert személyében, aki a VII. Kelemen nevet vette föl. Mindezt Katalin előre megjövendölte. Szüntelenül buzdította gyermekeit az imádságra és a virrasztásra, hogy e szörnyű bajt elháríthassák. Ez volt a nyugati egyházzsuzakadás, amely negyven évre elmondhatatlan bajokat hozott az Egyházra. Katalin 1378 októberében fejezte be a Dialógust. Ekkor levelet kapott a pápától, aki arra kérte, hogy jöjjön Rómába és legyen segítségére. Lelki gyermekeivel együtt útra kelt tehát, és a következő ádvent első vasárnapján megérkeztek Rómába. Katalin ettől kezdve haláláig teljes erejével VI. Orbán érvényes pápaságának elismertetéséért és az elszakadtak visszatérítéséért küzdött. Az 1379-es év levelezéssel, tárgyalásokkal, sok-sok vezekléssel és imádsággal telt a pápa közelében. 1380 nagyböjtjére Katalin fekvőbeteg lett, míg végül április 29-én eltávozott égi Vőlegényéhez. A szentté avatást II. Pius pápa 1461. június 29-én végezte. Szent Katalint 1939-ben -- Assisi Szent Ferencsel együtt -- Itália védőszentjévé nyilvánították. 1970-ben pedig Avilai Szent Terézszel együtt megkapta az egyházdoktor megtisztelő címet.

Forrás: Szentek élete (katolikus.hu), Új Ember, Hitvallás

GYERMEKSZÍNÉSZEK A FŐSZEREPBEN

Az alábbi írás első része 2007 márciusában jelent meg az Ajándékban.

Mit mondott először a rendező bácsi, amikor már munkatársak voltatok?

Walter: „Az első szava az volt, hogy százszor mondjuk el a szöveget. Előadaskor nem a szöveggel kell foglalkozni, annak magától menni kell, inkább azzal foglalkozzunk, hogy mit kell csinálnunk a színpadon.”

Dávid: „Mondta, hogy jól meg kell tanulni a szöveget. Rendező úrnak szólítom! De nem sok alkalmunk van beszélgetni.”

Hol van nagyobb szigorúság az iskolában vagy a színházban?

Walter: „Az iskolában több tanulnivalót adnak fel. Itt a színházban nincs szigorúság. A rendező úr elmondja, mit kell csinálni, ha odafigyelünk, meg tudjuk oldani és akkor minden rendben. Az iskolában nagyobb a szigorúság, mint a színházban.”

Dávid: „A színházban a próbákon nagyobb a szigorúság. A színházba egyszerre több dolgot kell elintézni, mint az iskolában.”

Amikor szabad idő van, mivel foglalkozol legszívesebben?

Walter: „Megyek a templomba asztaliteniszezni! Meg alszom. Nagyon szeretek aludni. A számítógépből elég egy negyedóra és megunom. Nagyon szeretek zenélni. Gitározok a Szentlélek templom ifjúsági zenekarában. Orgonálni, szintetizátorozni, basszusgitározni is tanulok. A zenét nagyon szeretem.”

Dávid: „Számítógépes játékokkal szoktam játszani, amikor a testvérem engedi. A szobámban katonai autókkal játszom, van, amikor jönnek hozzám a barátaim, játékgyerekekkel lövöldözünk.”

Szoktál-e olvasni? Mit?

Walter: „Regényeket nem szeretek olvasni. Nekiállok egy regénynek, elolvasok hatvan oldalt és elfelejtem. Inkább nem olvasom. A házi olvasmánnyal más a helyzet, azt kötelező végigolvasni. De szeretek az állatokról olvasni. A biológia a legkedvesebb tantárgyam.”

Dávid: „Amióta próbára járok nem olvasok. Olvastam a Csipikét, meg tudod –e, hogy ki a leg... Olvastam az Egri csillagok rövidített változatát. Jó, harcos!”

Van időd televíziózni?

Walter: „Csak este tévézek, ha humoros filmet adnak.”

Dávid: „Igen. Van, amikor tizenkettőig is nézem a tévét, attól függ milyen film van. Néha apu is beleszól, de ők sokszor elalusznek, és én nézem.”

Két hónapja próbáltok. Mit szóltak a szüleid, hogy ennyire be vagy fogva?

Walter: „Semmit. Engem ismernek a szüleim. Tudják, ha belekezek valamibe azt úgy is végigviszem. Nagyon élénk vagyok, és azt mondják rólam, hogy színész leszek. Ezért nem lepődtek meg, amikor ide felvettek, és örültek neki.”

Dávid: „Apukámék elengedtek. Mondták, hogy jó csak én bírom ki.”

Testvéred van?

Walter: „Tizenöt éves, nagyobb, mint én, nyolcadikos. Ő is a húszas iskolába jár, nagyon jóba vagyunk.”

Dávid: „A testvérem májusban lesz tizennyolc éves, most tizenegyedikes. Sokszor bosszantom.”

Nehéz a szereped?

Walter: „Bendegúz durva falusi. Nekem ez nagyon nehéz szerep. Végig kemény gyerek kell lenni, sokat kell szaladgálni, feltesznek létrára, meg ilyenek, én meg ezt nem bírom, de ki kell bírni, ha belekezdtem.”

Dávid: „Két nehéz dolog van ebben a szerepben: a szövegtanulás és a mozgás, a többi jó.”

Milyen gyerek Bendegúz? Hasonlít-e hozzád, érzel-e rokonságot veled?

Walter: „Nagyon távol áll tőlem. Én szeretek segíteni másokon, a felnőttekkel nem vagyok rosszba. Bendegúz nagyon rossz gyerek, én nem szeretnék ilyen lenni. Ez a színdarab nagyon megvisel engem, mert rossznak kell lenni, csúnya pofákat kell vágni, csúnyán kell

beszélni, szóval én ezt nem szeretem!”

Walter, ha előre tudta volna, hogy ez a szerep ilyen belementél volna? „Igen! El lehet viselni. Mindent megér, hogy megismerkedtem a színészekkel.”

Dávid: „Nagyon ravasz és nagyon sok emberrel ki szokott tolni. Mindenhol nagyszájú és sok szövege van. Bendegúz egyfolytában hazudik mindenkinek. Az egész falu azt mondta róla, hogy akasztották volna föl kétnapos korában, mert nem lesz belőle becsületes ember soha. Nem szeretik a felnőttek, ezért minden felnőttel kitol. Van, amikor hasonlít hozzám, mert én is ravasz vagyok olykor-olykor kitolok a testvéremmel, meg, aki hagyja magát. Van, amikor együtt érzek vele. Élvezem és szeretem Bendegúzt, mert nagyon jókat talál ki.”

Milyen viszonyba vagy a színészekkel?

Walter: „Van, akit tegezek, van, akinek kezicsókolomot köszönök. Cini bácsi azt mondta, hogy tegezzem. Tegezem a fiatalabbakat is és a bábszínészeket is.”

Dávid: „A színészek között van, akinek azt mondom szia, szevasz és az idősebbeknek azt mondom csókolom. Gaál Gyulának, Péter Attila Zsoltnak, László Zitának a bábosoknak azt mondom szia.”

Milyen a színház a színpadon, és milyen a nézőtér?

Walter: Amikor a nézőtérre vagyok könnyebb. Nyugodt vagyok, ellazulok. A függönyön belül mindig izgulok. A tenyerem mindig vízes. A premiért nem várom, mert nagyon izgulok.”

Dávid: „A színpadon elég nehéz, nehéz játszani, úgy ahogy a rendező úr kívánja. Máskülönbben nekem nagyon tetszik. Amikor Walter fog játszani én a nézőtérre leszek, de én jobban szeretek a színpadon, mert látom, hogy a nézők élvezik, amit én csinállok. A bemutatón még egy kicsit izgulok, de utána már nem, mert állandóan ugyanazt ismétljük.”

Gyermekszínész lettél, az történt, amire számítottál vagy csalódtál?

Walter: „Nem okozott csalódást. Örülök, hogy megismerkedtem a színészekkel. Mindég azt hittem, hogy a színészek nagyképűek és szerintem egyáltalán nem, sőt. Akárki más nagyképűbb, mint azok a színészek, akikkel megismerkedtem! A színészek jó emberek. Nyugodt vagyok, mert ha az előadáson valami hibát fogok ejteni a színészek kisegítenek.”

Dávid: „Örömet is okozott meg csalódást is. Örömet azért, mert tudtam beszélgetni a színészekkel. Ott van Walter, vele játszhatok. Csalódást az okozott, hogy nagyon sokat kell próbálni, nem tudok annyit játszani a barátaimmal, mint előtte, de most már kibírom ezt a hetet.”

Mi szeretnél lenni?

Walter: „Először is a Kölcseybe akarok menni a matek-infóra. Több egyetemet akarok végezni. Leginkább ügyvéd szeretnék lenni. De szeretek az állatokkal is foglalkozni.”

Dávid: „Nem színész, az biztos, mert egy kicsit nehéz mesterség. Nem tudom mi szeretnék lenni.”

Látjátok egymást a Bendegúz szerepében. Van-e különbség közöttük?

Walter: „Van. Dávid nagyon magabiztos. Lehet, hogy kisebb koromban én is olyan voltam. Nem szeretném, ha az én Bendegúzom olyan lenne, mint a Dávidé, és nem is lesz olyan.”

Dávid: „Walter finomabb Bendegúz, nem olyan eleven, mint én. Sok mindenben különbözünk.”

A beszélgetés végén a kedves színházi nézőben minden bizonnyal felvetődik a kérdés: melyik Bendegúzt nézze meg; a Walterét vagy a Dávidét? A gyermekszínészeinknek feltett kérdésekre sokkal nehezebb volt felelni, ők mégis tudtak válaszolni. A néző számára sokkal könnyebb. Ha sügni lehet, mi azt mondjuk, meg kell nézni mindkettőt, hogy aztán eldönthesse ki-ki a maga számára ki a kedvesebb Bendegúz.

Csirák Csaba

Az AJÁNDÉK plébániánk internetes honlapján is olvasható:
szentlelek.catholic.ro